

Echa z konwencji – Chełm

Chełm – 23 sierpnia 2015 r.

Dnia 23.08.2015 roku spotkaliśmy się w Chełmie na zgromadzeniu, które było 21. konwencją zorganizowaną przez ZWBPŚw tym mieście. Zebranych braci przywitał brat Edward Szarkowicz, który zwrócił uwagę na treść wersetu przewodniego z Listu apostoła Pawła do Efezjan 5:16: „Wykorzystując czas, gdyż dni są złe”.

Nauki wypływające z tego wersetu pogłębił brat Franciszek Olejarz. W pierwszej części naszej społeczności zwrócił on uwagę na głębszy kontekst słów całego fragmentu – List do Efezjan 5:10-18. Apostoł mówi w tym fragmencie o uczynkach ciemności oraz jak należy przeciwstawiać się złu, którym jest wszeteczeństwo, łakomstwo, żarty, zła mowa, nieczystość, pożydlivość.

Otoczający nas świat pełen jest uczynków pochodzących od złego i nie może być zgody światłości z ciemnością, Chrystusa z Szatanem. Nie można dwóm panom służyć: Bogu i mamonie, którą jest bóg chciwości, egoizmu, miłości bogactwa. Mówca zwrócił uwagę, że powinno się naśladować Chrystusa poprzez odkupowanie czasu, czyli właściwe nim dysponowanie – czy poświęcamy go na rzeczy cielesne, czy na duchowe. Mamy wolność w zarządzaniu naszym czasem, a przykład żony Lota uczy nas, żeby nie odwracać się do tego, co pozostawiliśmy za sobą i do czego jesteśmy powołani. Brat Franciszek przytoczył werset z 3 Mojż. 10:8-10,

które są wezwaniem do trzeźwości cielesnej i duchowej oraz zwracają uwagę na konieczność wiecznego i czystego kapłaństwa.

Drugim tematem podzielił się br. Jerzy Honkisz. W swoim rozważaniu mówił o pokucie, która jest lekarstwem na upadki i pokusy. Wskazał werset mówiące o pokucie: Łuk. 13:3-5, Łuk. 24:47, Dzieje Ap. 11:18. W tej części dowiedzieliśmy się, czym jest prawdziwa pokuta według Pisma Świętego. Dowiedzieliśmy się również, że reformacja przywróciła znaczenie słowu pokuta, która w myśl Ewangelii oznacza odwrócenie się od grzechu i zwrócenie się do Boga przez Jezusa Chrystusa. Tylko Bóg ma władzę odpuszczenia grzechów, lecz każdy jest wezwany do pokuty, a prawdziwe dzieci Boże wzywają do pokuty, głosząc odpuszczenie grzechów przez pokutę. Przypomnieliśmy sobie postać Jana Chrzciciela – proroka wzywającego do chrztu pokuty, oraz przypowieść o synu marnotrawnym. Ta przypowieść uczy również o sposobie powrotu do społeczności z Bogiem poprzez pokutę i trwałe i szczere zerwanie z grzechem. Grzech zmienia chwałę człowieka i prowadzi do śmierci (Rzym. 6:23). W walce

przeciwko grzechowi nie jesteśmy osamotnieni, ponieważ orędownik pomaga nam w wyzbyciu się grzechu. Zostaliśmy zachęcani do codziennej pokuty poprzez modlitwę i prośbę o Ducha Świętego oraz do wzajemnego pomagania sobie i pocieszania.

Trzecim wykładem ze Słowa Bożego służył brat Walenty Bywalec, cytując słowa proroka Izajasza (Izaj. 44:8): „Nie trwóście się nie lękajcie się! Czy wam tego już dawno nie opowiedziałem i nie zwiastowałem? I wy jesteście moimi świadkami. Czy jest bóg oprócz mnie? Nie, nie ma innej opoki, nie znam żadnej”. Mówca wyjaśnił rolę Izraela jako narodu świadczącego o dziełach Bożych. Brat Walenty wskazał sposób działania Pana Boga, który dopuszcza zło, odstępowo i błąd i zezwala na ich uzewnętrznienie. Usłyszeliśmy jednak, że czasy niewiedzy się skończyły i obecnie ludzie nie mają nic na swoją obronę, zgodnie ze słowami z Dziejów Ap. 17:30. Obecnie jest wiele świadectw nie tylko biblijnych, lecz również archeologicznych i historycznych świadczących o tym, jakich dzieł dokonuje Bóg przez jednostki (prorocy) oraz cały naród izraelski. Czytając słowa z Listu do Rzymian 11:11-12, przypomnieliśmy sobie, jakim bogactwem dla pogan stał się upadek Izraela i czym będzie ich pełnia oraz wypełnienie się proroctw względem tego narodu. W kontekście tych słów zostały przypomniane słowa premiera Izraela Beniamina Netanjahu z obchodów 70 rocznicy II wojny światowej na Westerplatte. Mówił tam o wypełniających się proroctwach z 37 rozdziału Księgi Ezechiela. Inne miejsca Biblii wskazują na czas, kiedy ten naród będzie świadczyło Bogu, ale my również możemy i powinniśmy świadczyć o Bogu i Jezusie Chrystusie.

W ostatniej części tej konwencji wykładem i nauką z Psalmu 50, werset 5, podzielił się ze zgromadzonymi brat Henryk Szarkowicz. Na podstawie tego fragmentu Pisma Świętego mogliśmy dowiedzieć się o warunkach rozwoju tych, którzy przychodzą do Boga i zawierają przymierze ofiary, nazywane również przymierzem łaski i wiary. Przywołując fragment Listu do Rzymian 6:15-16, brat wyjaśnił, że słowa z tematowego psalmu o zgromadzeniu świętych Pańskich mówią nie tylko o Izraelu cielesnym, ale również o poganach, którzy to stają się ofiarą przyjemną Bogu. Pan Bóg powołuje i szuka takich, którzy chcą stać się podobni do wzoru, jakim był nasz Pan Jezus Chrystus. On również jako Najwyższy Kapłan wstawia się za nami przed Bogiem, dlatego możemy uczestniczyć w przymierzu ofiary. Dzieło gromadzenia wybranych i ofiarowanych Bogu prowadzą aniołowie i jest to znak drugiej obecności Pańskiej. Zacytowane słowa z Mat. 24:31 przypomniały nam również o roli i znaczeniu trąby jubileuszowej. Brat

Henryk wskazał, że gromadzenie jest pracą dla Boga i nie jest to gromadzenie do jakiegoś wyznania, kościoła, społeczności czy ziemskiej organizacji. Słudzy Pańscy będą popieczętowni i staną się własnością Boga. Jednak to w zborach Pańskich powinniśmy znaleźć duchowy odpoczynek, spokój i oddzielenie od świata. Dlatego praca gromadzenia i uświęcania prawdziwych dzieci Bożych odbywa się głównie poprzez zbory, w których uczymy się właściwej postawy i zachowania na co dzień. W zborach również ważna jest jedność, a nie rozewanie i ciągły spór. Poprzez wersety z 1 Kor. 15:58 zostaliśmy zachęcani do pracy dla Pana w dziele gro-

madzenia sług Pańskich.

Cała ta niedzielna społeczność, również pieśni i modlitwy, była dla nas błogosławieństwem, dlatego chcieliśmy się tym podzielić z innymi w celu wzajemnego zbudowania oraz na chwałę naszemu Bogu Ojcu i Panu Jezusowi Chrystusowi.

Uczestnik konwencji

Zubala Zenon
R-
„Straż”